

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **EDHESSA s.r.o.**, se sídlem Biskoupky 33, zast. JUDr. Milanem Zábržem, advokátem, se sídlem Veverí 486/57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. 23176/20/5300-21443-702551, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2021, č. j. 25 Af 103/2020-45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 10. 2021, č. j. 25 Af 103/2020-45, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. 23176/20/5300-21443-702551, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 30. 11. 2011, č. j. 240670/11/390912802666, **se zrušují.**
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši celkem **31.798 Kč**, k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Zábrže, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III (dále jen „správce daně“), rozhodnutím ze dne 30. 11. 2011, č. j. 240670/11/390912802666 (dále jen „platební výměr“), vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007 ve výši 4.002.868 Kč.

[2] K odvolání žalobkyně žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil platební výměr co do lhůty splatnosti a ve zbytku platební výměr potvrdil.

II.

[3] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud se předně zabýval námitkou uplynutí desetileté prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Uvedl, že lhůta pro stanovení daně počala běžet podle § 41 zákona č. 337/1991 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Před jejím uplynutím byl přijat zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 4 Afs 30/2021-21, dovodil, že objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků počala běžet dne 31. 12. 2007, tedy před 13 lety a téměř deseti měsíci ke dni vydání napadeného rozsudku. Tato lhůta se stavěla podle § 41 s. ř. s. po dobu řízení před krajským soudem od 8. 9. 2012 do 10. 7. 2014 a od 7. 11. 2016 do 6. 4. 2018, a také po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem od 16. 7. 2014 do 15. 4. 2016 a od 16. 4. 2018 do 5. 9. 2019, a dále rovněž od podání nynější žaloby, tedy ode dne 7. 7. 2020. Krajský soud shrnul, že prekluzivní lhůta se stavěla celkem po více než 6 let a je tedy i bez nutnosti podrobnějšího výpočtu zřejmé, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí neuplynula.

[5] Dále se krajský soud věnoval otázce doručení platebního výměru žalobkyni. Krajský soud dal za pravdu žalovanému, že vadná doručka byla výsledkem nedbalosti či nepozornosti poštovní doručovatelky, a nikoliv důkazem toho, že výzva či poučení o právních následcích nevyzvednutí zásilky nebyly vhozeny do poštovní schránky žalobkyně. Žalovaný podle krajského soudu unesl důkazní břemeno k prokázání řádného doručení platebního výměru, neboť svůj závěr opřel nejenom o výsledek doručovatelky, ale i o vyjádření České pošty v reklamačním řízení a písemné vyjádření doručovatelky, které není v rozporu s jejím výsledkem. Žalovaný podle krajského soudu prokázal, že byly naplněny předpoklady vzniku fikce podle § 47 odst. 2 daňového řádu a k doručení platebního výměru žalobkyni došlo dne 12. 12. 2011.

[6] K namítané nezákonnosti závěrů žalovaného z důvodu porušení § 115 odst. 2 daňového řádu krajský soud uvedl, že povinnost odvolacího orgánu seznámit daňový subjekt před vydáním rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi či důkazy vzniká jen tehdy a jen k těm skutečnostem, ke kterým jsou učiněna v odvolání nová zjištění. Pokud žalovaný ve vztahu k těmto skutečnostem neprováděl dokazování, nebyl povinen žalobkyni dle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámit s důkazními prostředky, ani se skutečnostmi z nich zjištěnými.

[7] Závěrem pak krajský soud k námitce týkající se prodeje zdanitelného plnění žalobkyní JUDr. Tomkové uvedl, že žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí z toho, že základem odepřené odpočtu daně z přidané hodnoty jsou pochybnosti o fakticitě přijatého zdanitelného plnění podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, nikoliv

pokračování

absolutní neplatnost právních úkonů, týkajících se uvedeného zdanitelného plnění. Krajský soud v této souvislosti poukázal na nesrovnalosti zjištěné daňovými orgány a na skutečnost, že osoby, které se podle žalobkyní předložených listin měly obchodního případu prodeje dřevěných plastik účastnit, svoji účast popřely. Uzavřel, že žalobní tvrzení se míjí s obsahem napadeného rozhodnutí, a proto je nepovažuje za důvodná.

III.

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s ústavním přesahem řešené věci, který namítala v žalobě. Odkazuje na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který se promítá do § 7 odst. 1 daňového řádu a který s nepřiměřenou délkou daňového řízení spojuje porušení ústavně zaručeného práva, a tedy zákonnosti daňového řízení jako celku. Stěžovatelka v souvislosti s délkou daňového řízení odkazuje na nálezy Ústavního soudu a trvá na tom, že přílehlavé jsou i závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 2 Afs 31/2005. Tvrdí, že povinností soudu bylo posoudit věc prizmatem ústavního práva, a nikoliv podústavní právní normy.

[10] Závěr krajského soudu uvedený v odst. 14. a 15. napadeného rozsudku týkající se plynutí objektivní prekluzivní lhůty stěžovatelka označuje za odvážný a namítá, že jde o zjevné nepochopení či spíše cílenou dezinterpretaci výkladu § 264 odst. 2 daňového řádu. Má za to, že pokud Ústavní soud shledal za přípustnou aplikaci § 148 odst. 2 daňového řádu, který modifikuje ve prospěch správce daně hmotněprávní lhůtu pro stanovení daně, musí shodně nutně platit i pro § 148 odst. 5 daňového řádu, který naopak modifikuje ve prospěch daňových subjektů hmotněprávní lhůtu pro stanovení daně dle předchozí právní úpravy. Stěžovatelka tedy má za to, že závěry krajského soudu učiněné v napadeném rozsudku jsou vůči ní diskriminační. Namítá, že soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 30/2021-21 není souladný s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. Poukazuje na to, že obě strany v projednávané věci odkazovaly na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se ve svých závěrech o běhu objektivní lhůty pro stanovení daně rozcházejí. Stěžovatelka proto požaduje, aby byla věc předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že krajský soud nepochybil, když žalobu posuzoval dle daňového řádu, protože žaloba se týkala marného uplynutí desetileté prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Poukázal na to, že krajský soud postupoval v souladu se zásadou legality i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný trvá na tom, že § 148 odst. 5 daňového řádu lze vzhledem k jeho hmotněprávní povaze aplikovat pouze na prekluzivní lhůty, které započaly běžet za účinnosti daňového řádu. Objektivní prekluzivní lhůtu, která počala běžet před 1. 1. 2011, je nutno posuzovat podle dosavadních právních předpisů, tedy včetně § 41 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že se běh této prekluzivní lhůty staví po dobu soudních řízení. Za rozhodné přitom žalovaný považuje pouze to, kdy počala běžet objektivní desetiletá lhůta, nikoliv kdy byla zahájena příslušná soudní řízení.

[12] K namítané nepřiměřené délce daňového řízení žalovaný uvádí, že nemá vliv na zákonnost v něm vydaného rozhodnutí. Ústavní právo nadto nestanovuje žádný konkrétní časový horizont, který ještě lze považovat za přiměřený. Přiměřenost je třeba posuzovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu. Žalovaný má za to, že se stěžovatelka svou obstrukční procesní strategií významně zasloužila na délce daného řízení a nebylo tak porušeno žádné její ústavní právo. Žalovaný se dále ohrazuje proti označení důkazů o řádném doručení platebního výměru nedostatečnými.

V.

[13] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvádí, že trvá na tom, že správce daně porušoval její základní práva. Má za to, že její jednání nebylo obstrukční, nýbrž naopak konstruktivní. Vyjádření žalovaného dle stěžovatelky akcentuje potřebu rozhodnutí věci rozšířeným senátem.

[14] Stěžovatelka dále v dalším doplnění kasační stížnosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 8 Afs 292/2020-23, publ. pod č. 4242/2021 Sb. NSS, a uvádí, že z něj vyplývá, že se § 41 s. ř. s. po nabytí účinnosti daňového řádu neuplatní.

[15] V navazujícím doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 Afs 57/2021-31, s nímž vyslovuje nesouhlas. V této souvislosti požaduje, aby čtvrtý senát přesvědčivě vysvětlil, jakou relevantní metodou výkladu práva mohl pátý senát dospět k závěrům v uvedeném rozsudku obsaženým a proč by tento závěr měl být pro čtvrtý senát závazný.

[16] Také v posledním doplnění kasační stížnosti stěžovatelka na podporu své dosavadní argumentace odkazuje na další judikaturu Nejvyššího správního soudu a setrvává na kasační stížnosti.

VI.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou prekluze práva stanovit daň, neboť pokud by tato námitka byla shledána důvodnou, bylo by nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[20] Spornou otázkou v projednávané věci tedy je, zda u daní, u kterých počala běžet prekluzivní lhůta pro jejich vyměření za účinnosti předchozí právní úpravy [§ 47 zákona o správě daní a poplatků], avšak k zahájení řízení před správními soudy došlo po 1. 1. 2011, se staví běh prekluzivní lhůty v souladu s § 41 s. ř. s., a to se všemi důsledky, tedy včetně stavení objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně. Jinak řečeno, spornou otázkou je, jaký je vztah právní úpravy běhu lhůt pro stanovení daně podle daňového řádu, pokud lhůty počaly běžet ještě před 1. 1. 2011 podle zákona o správě daní a poplatků.

pokračování

[21] Žalovaný a krajský soud v posuzované věci dospěli k závěru, že klíčový je okamžik počátku běhu prekluzivní lhůty. Tedy pokud tato lhůta počala běžet před účinností daňového řádu, tj. před 1. 1. 2011, pak se na její běh vztahuje § 41 s. ř. s. Z uvedeného důvodu krajský soud ve svých úvahách vyšel z toho, že běh objektivní desetileté prekluzivní lhůty se stavěl po dobu soudních řízení, která byla ve stěžovatelčině případě vedena přesto, že tato řízení byla zahájena až po datu účinnosti daňového řádu, tedy právě po 1. 1. 2011. V uvedeném závěru se opírá zejména o výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 30/2021-21.

[22] Stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí, a má naopak za to, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu není v souladu s relevantními nálezy Ústavního soudu. Má za to, že s účinností daňového řádu (a tudíž i jeho § 148 odst. 5) od 1. 1. 2011 je aplikace § 41 s. ř. s. vyloučena.

[23] Uvedenou otázkou se zabýval v souladu s § 17 s. ř. s. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, neboť mu byla předložena devátým senátem Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 95/2021, v níž nesouhlasil s dosavadním právním názorem zastávaným v judikatuře kasačního soudu, na niž odkázal i krajský soud v napadeném rozsudku (viz např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218, opakovaně zmíněný rozsudek č. j. 4 Afs 30/2021-21, či rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017-85 a ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018-48, a další).

[24] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu následně v rozsudku ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64 (dále také jen „rozsudek rozšířeného senátu“), dovedl, že na předloženou a v nynějším řízení spornou právní otázku dává jednoznačnou odpověď přechodné ustanovení obsažené v § 264 odst. 4 daňového řádu, které dosavadní judikatura nijak nezohlednila.

[25] Podle § 264 odst. 4 daňového řádu, *běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[26] K citovanému ustanovení ve výše odkazovaném rozsudku rozšířený senát uvedl, že „vychází z koncepce tzv. nepravé retroaktivity. Na „staré“ právní vztahy se tak okamžikem účinnosti nové právní úpravy použijí nové právní normy, vznik těchto vztahů stejně jako práva z nich vzniklá před účinností nové úpravy se však řídí úpravou starou. Konkrétně, na lhůty pro vyměření daně, které počaly běžet podle předchozí právní úpravy a k okamžiku účinnosti nového daňového řádu (1. 1. 2011) stále běžící, se od 1. 1. 2011 použijí pravidla o běhu a délce lhůt pro stanovení daně. Již jen z textu tohoto pravidla jasně plyne správnost závěrů předkládajícího devátého senátu. Použije-li se od 1. 1. 2011 na „starou“ (tedy již před rokem 2011 běžící)

prekluzivní lhůtu § 148 daňového řádu, nutně to obnáší též použití jeho odstavce 5 o nejdelší desetileté lhůtě pro stanovení daně.“

[27] V souvislosti s použitelností § 41 s. ř. s. v takovém případě, který je předmětem posouzení i v nynější věci, dále rozšířený senát poukázal na druhou větu § 264 odst. 4 daňového řádu a vysvětlil, že „[t]oto pravidlo mj. znamená, že byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána před 1. 1. 2011, uplatní se ještě úprava § 41 s. ř. s. (ve spojení s § 47 zákona o správě daní a poplatků), po celou dobu řízení o této žalobě (nebo o kasační stížnosti) se proto prekluzivní lhůta staví a tomu odpovídající doba se nepočítá do maximální desetileté lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu. A naopak, byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána 1. 1. 2011 či později, prekluzivní lhůta se nestaví podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V takovém případě však stavení lhůty neprodlužuje nejdelší možnou lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.“

[28] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu připustil, že dosavadní judikatura byla opačná a poměrně ustálená. Jelikož však byla v rozporu s jasným zněním zákona, je třeba, aby ustoupila správnému výkladu. Předchozí judikatura totiž založila své závěry na odmítnutí koncepce nepravé retroaktivity. Tu však stran její ústavnosti podpořil Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14 (N 165/78 SbNU 469; 299/2015 Sb.), v němž zamítl návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení § 264 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu.

[29] Podle rozsudku rozšířeného senátu tak platí, že pokud se v souvislosti se stanovením daně vede před soudem ve správním soudnictví řízení, které bylo zahájeno po 31. 12. 2010, nestaví se lhůta pro stanovení daně podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V tom případě se však nestaví objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.

[30] Nejvyšší správní soud tak vztáhl výše uvedené závěry na nyní projednávanou věc. V nynější věci vydal správce daně platební výměr dne 30. 11. 2011 a poprvé bylo řízení o žalobě proti navazujícímu rozhodnutí žalovaného o odvolání proti tomuto platebnímu výměru zahájeno dne 8. 9. 2012. Stalo se tak tedy až po 31. 12. 2010, již za účinnosti daňového řádu. Lhůta pro stanovení daně po dobu tohoto prvního soudního řízení se stavěla v souladu s § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. To však nemělo vliv na uplynutí objektivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Ta v daném případě daně z přidané hodnoty počala běžet dne 31. 12. 2007 (což není mezi účastníky řízení sporné) a v souladu s výše citovanými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uplynula po deseti letech, tedy dne 31. 12. 2017. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2020 tak bylo vydáno dva a půl roku po uplynutí objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně.

[31] Z uvedeného je zřejmé, že ačkoliv krajský soud při posouzení námítky prekluze daňové povinnosti stěžovatelky posoudil věc v souladu s dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu, ta byla překonána výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 95/2021-64. Napadený rozsudek tak trpí vadou nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadené rozhodnutí, stejně jako

pokračování

vydaný platební výměr, nemohou tudíž obstát, a proto je Nejvyšší správní soud, stejně jako i napadený rozsudek, zrušil.

[32] S ohledem na tyto závěry považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se zbylými kasačními námitkami týkajícími se doručení poučení o právních následcích nevyzvednutí zásilky obsahující správcem daně vydaný platební výměr. Na závěru o uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně, kterou již stanovit nelze, by totiž nemohly ničeho změnit.

VII.

[33] Nejvyšší správní soud pro vše výše uvedené shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, zrušil kasační soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 3 s. ř. s. současně i napadené rozhodnutí a vydaný platební výměr. Jejich náprava není možná, neboť lhůta pro stanovení daně již uplynula.

[34] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), je proto povinen rozhodnout o nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti. O těchto nákladech rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka jako v řízení úspěšná účastnice má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených v řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[35] Stěžovatelce předně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč. V řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka od zaplacení soudního poplatku osvobozena usnesením ze dne 11. 1. 2022, č. j. 4 Afs 392/2021-42.

[36] Stěžovatelka byla v řízení o žalobě zastoupena advokátkou JUDr. Kateřinou Tomkovou. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V řízení o žalobě učinila tato zástupkyně 4 úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, repliku k vyjádření žalovaného ze dne 26. 8. 2020 a doplnění žaloby ze dne 12. 11. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za další dva úkony právní služby spočívající v opakovaném doplnění žaloby ze dnů 1. 3. 2021 a 11. 10. 2021 již náhrada odměny za právní služby nebyla přiznána. Nejvyšší správní soud totiž neshledal náklady související s těmito dalšími dvěma úkony za důvodně a účelně vynaložené, neboť zástupkyni stěžovatelky nic nebránilo, aby veškerou svou argumentaci předestřela v jediném podání (doplnění). Za každý důvodně a účelně učiněný úkon právní služby tedy stěžovatelce náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 13.600 Kč (4 x 3.100 Kč + 4 x 300 Kč). Jelikož zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazby této daně, tj. o 2.856 Kč, na částku 16.456 Kč.

[37] V řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky náhradu odměny za tři úkony právní služby, spočívající v sepsání kasační stížnosti, v prvním doplnění kasační stížnosti ze dne 3. 1. 2022 a v replice k vyjádření žalovaného 13. 1. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tedy 3 x 3.100 Kč, tj. 9.300 Kč. Současně stěžovatelce

za řízení o kasační stížnosti náleží náhrada paušálních výdajů s těmito úkony související podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč. Ani v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal účelným opakované doplňování kasační stížnosti, které dřívější zástupkyně stěžovatelky učinila podáními ze dnů 12. 4. 2022 a 16. 11. 2023. Za řízení o kasační stížnosti tak stěžovatelce náleží částka 10.200 Kč, zvýšená o 21% sazby daně z přidané hodnoty, tj. o 2.142 Kč, celkem tedy 12.342 Kč.

[38] Celkem je tak žalovaný povinen nahradit stěžovatelce náklady řízení ve výši 31.798 Kč, a to k rukám jejího nynějšího zástupce JUDr. Milana Zábrže, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu